

Tiesos Draugas Ekstra Nr. 121

LEBBS naujienos

2021 m. kovas – balandis

*„Jei laikysitės mano mokslo,
jūs iš tikro būsite mano mokiniai;
jūs pažinsite tiesą
ir tiesa padarys jus laisvus.“
Jn 8,31-32*

Šiame numeryje:

Šventiniai palinkėjimai

Apie Didžiąją Savaitę

In memoriam: Irmantą Pinkoraitį išlydėjus

Petro Martinaičio liudijimas

Ką rašė „Tiesos Draugas“ prieš 85 metus

Skelbimas apie seminarą

Maldos kalendoriai

*****

*Tiesos Draugas Ekstra yra Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių
sąjungos leidinys, platinamas elektroniniu paštu, skirtas apžvelgti
mūsų bendrijos įvykius, naujienas, spausdinti aktualius straipsnius bei esė.*

Mieli „Tiesos Draugo Ekstra“ skaitytojai,

Sveikinuosi su jumis kaip redaktorė paskutinį kartą – po beveik devynerių metų leidinuko estafetę perduodu toliau. Galbūt tai suteiks truputį daugiau laiko ir pačiai ką nors daugiau parašyti į „Tiesos Draugą“ – pastaraisiais metais po redagavimo tam nelabai likdavo laiko.

O Velykoms artėjant, noriu jums palikti trumpą pamąstymą apie prieš savo mirtį į Jeruzalę įžengiantį Jėzų. Daugelis tai suprato kaip ženklą, jog jau atėjo metas sukilimui prieš romėnų jungą. Kaip ir Pilotas, ir karalius Erodas, Jėzus atvyko į Jeruzalę didžiausiomis metų šventėms, kurių metu visa sostinė priplūsdavo piligrimų, besiruošiančių minėti Izraelio tautos išvadavimą iš Egipto jungo. Žmonės klojo ant Jo kelio savo drabužius ir žalias šakelas, ir šaukė: „Šlovė besiantinančiai mūsų tėvo Dovydo Karalystei!“.

Lygiai taip pat jo įžengimą į Jeruzalę suprato ir Jėzaus sekėjai. Net Jam prisikėlus iš mirusių, jie Jį klausinė: Viešpatie, tai ar dabar atstatysi Izraelio karalystę, ar dabar padėsi mums nusimesti Romos jungą?

Bet, kaip žinome, Jo mokiniai dar kartą patirs, kad ir vėl nesuprato Jėzaus, taip, kaip nesuprato ir Jo įžengimo į Jeruzalę. Mums tai taip pat priminimas, kaip dažnai galime ne taip suprasti Jėzų, ant jo uždėdami savo įsivaizdavimą apie tai, kaip veikia Dievas, apie tai, ką Jis gali ir turi padaryti mūsų gyvenime.

Tad noriu jus pakviesti dar kartą, tarsi iš naujo, pažvelgti į Jėzų. Minios šaukia „Osana,“ ir kartu su Juo juda Jeruzalės centro link. Tačiau Jėzus joja ne ant arklio, kaip kiekvienas save gerbiantis karalius ar generolas, o ant gyvuliuko, kuris niekaip nesisieja su valdžia ir garbe. Kaip kalbėjo pranašas Zacharijas:

*Didžiai džiūgauk, Siono dukterie,
garsiai krykštauk, dukterie Jeruzale!
Štai pas tave ateina tavo Karalius,
jis išaukštintas ir pergalingas,
jis nuolankus ir joja ant asilo,
ant asiliuko, asilės jauniklio.*

Jėzaus asmenyje turime reikalą su visai kitokiu karaliumi. Jo įžengimas praneša, kad Jis yra pasiruošęs pakeisti pasaulį; kad Jam priklauso Jeruzalė ir visa, kas joje. Bet Jo karalystė įsigalės ne per prievartą, o per geros naujienos skelbimą vargšams, per belaisvių išlaisvinimą, aklųjų praregėjimą, prislėgtųjų išvadavimą, per Jo paties mirtį ir prisikėlimą. Jo pradėta nauja šeima – bažnyčia – gyvens kitaip negu visuomenė. Jie vienas kitą vadins broliais ir seserimis, nesvarbu, iš kur būtų kilę; jie slaugys ir atstatys tuos, kuriuos visuomenė buvo nurašiusi; jie atsisakys vertinti žmones pagal įsigalėjusius standartus: pagal kilmę, pagal turtą, pagal tautybę. Jie skelbs Dievo karalystę, kurioje Dievas viską daro nauja, kurioje galima gyvenimą pradėti iš naujo – gyvenimą kartu su savo nauja šeima, kitais Jėzaus sekėjais, ir kartu su jais mokytis atleisti, mokytis gyvenimą matyti iš naujos perspektyvos – Dievo karalystės perspektyvos.

Bet toji pati bažnyčia ne kartą ir ne du taip pat pamirš, kad Jėzus į Jeruzalę įžengė ant asilaičio, o ne ant karo arklio. Ir bažnyčia savo valdžią mėgins įtvirtinti jėgos priemonėmis, per kompromisus su karo vadais, karaliais, partijomis ir prezidentais, prisimindama tik tai, kad Jėzus įžengė į Jeruzalę ir kad žmonės jam šaukė „Osana“, bet pamiršdama likusią istorijos dalį. O tai pamiršus, „Osana“ šūksniai lengvai pavirsta į „ant kryžiaus jį.“

Ir mes turime pavojų tai pamiršti. Ir mums tokį Viešpatį, tokį karalių kartais būna labai sunku priimti, ne tik Jo pirmiesiems mokiniams. Bet jeigu tikrai ketiname į Jeruzalę įžengti su Jėzumi, o ne su Pilotu, jeigu iš tiesų trokštame, kad mūsų „Osana“ tęstųsi ir per visą Didžiąją savaitę, ir Velykų rytą, tuomet prisiminkime ir vienas kitam vis priminkime, kad Jėzus savo valdžią įtvirtina ne šio pasaulio priimtomis priemonėmis, o per atperkančią meilę, taiką, atleidimą, per atstumtųjų ir nevertais laikomų pakvietimą į Dievo karalystę, kurioje pirmi tampa paskutiniais ir paskutiniai – pirmais...

Osana! Garbė tam, kuris ateina Viešpaties vardu!

Lina Toth

Apie Didžiąją Savaitę

Mieli broliai ir seserys,

Didžiosios Savaitės skaitiniai ilgi, jie pasakoja apie Jėzaus mirtį ir prisikėlimą. Gali kilti klausimas, kaip šių istorijų skaitymas ir mąstymas apie jas priartina mus prie Dievo ir leidžia patirti Dievo artumą.

Ar skaitydami apie Jėzaus žingsnius ir tai, ką Jam teko patirti, kiekvieną kartą turėtume sakyti: „ir tai dėl manęs, ir tai dėl manęs“? Širdyje gimsta dėkingumas, o taip pat vis geriau suvokiame, kokia skaudi yra mūsų nuodėmė. Apnuoginama jos esmė – tai Dievo artumo atmetimas kasdienėse situacijose, kuriose Viešpats mūsų siekia. Sykiu pamatome, kokia viską pranokstanti yra meilė. Ji nenustoja mūsų siekti ir galiausiai prasibrauna pro nuodėmės tamsybes, mirtį. Ji pasidaro mums prieinama per prisikėlimą.

Bet šiuose pasakojimuose yra ir daugiau: Jėzaus patepimas Simono Raupsuotojo namuose, paskutinė vakarienė, perspėjimai apie tai, kas laukia, sąmokslai, baimės apsuptyje tartos maldos, išdavystė, teismai, išsižadėjimai, kankinanti mirtis, laidojimas ir nauja pradžia.

Galbūt turėtume išvesti paraleles su mūsų gyvenimu ir situacijomis? Vis nepalieka klausimas – tai kaip tai mus visus susieja su Dievu ir leidžia patirti Dievo artumą?

Kviečiu apsvarstyti, kad šie pasakojimai kviečia pamatyti, jog mokinytė yra kryžiaus nešimas, ir bendrystė su Jėzumi ir vienam su kitu yra kelias į didesnį Dievo artumo patyrimą. Skaitome, kad kelias yra netiesus ir sunkus, o bendrystė – trapi, bet jei norime susitikti su Prisikėlusiu Viešpačiu, jie neišvengiami.

Na, ir dar vienas dalykas, ypač aktualus šiam mūsų laikmečiui, kuriame sklendo apokaliptinės pasaulio pabaigos ir teismo nuotaikos, ir įvairios pajėgos telkiasi mūsų širdims. Nepamirškime, kad mums, krikščionims, pasaulio teismas ir pergalė prieš valdžias ir kunigaikštystes įvyko čia, ant kryžiaus. Tai mūsų apokalipsė, tai yra mūsų pergalė, o jos politinė išraiška yra kryžius. „Aš išvydau sosto ir keturių būtybių bei vyresniųjų viduryje Avinėlių. Jis buvo tarytum nužudytas...“ Apreiškimo Jonui 5, 6a.

Henrikas Žukauskas

In memoriam:

Irmantą Pinkoraitį prisimenant

Irmantas Pinkoraitis (1970-03-22 – 2021-02-09) – mylimas vyras, keturių vaikų tėvas, sūnus, 28-erius metus tarnavęs Vilniaus Naujojo testamento baptistų bendruomenės pastorius, kelerius metus tarnavęs pirmininku Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjungoje, architektas.

2016 m. liepą jam buvo diagnozuota reta piktybinė liga – angioimunoblastinė T ląstelių limfoma. Gydant chemoterapija, alternatyviais gydymo metodais ligos įveikti

nepavyko. Irmanto sveikatos būklė komplikavosi nustačius dar ir covid-19 diagnozę.

Šių metų vasario 9 d. 19.30 val. Vilniaus Santaros ligoninės covid-19 reanimacijos skyriuje Irmantas iškeliavo pas Viešpatį.

Irmantas paliko ryškų pėdsaką daugelio žmonių gyvenime. Mus žavėjo jo atsidavimas, sąmojis, paprastumas ir nuoširdumas, meilė ir tikėjimas, taikdario dvasia, begalinis optimizmas net tamsiausiuose gyvenimo koridoriuose. Brangaus brolio Kristuje gedi jo šeima ir artimieji, jo bendruomenė, gausus būrys bičiulių, pažįstamų ir nepažįstamų, tikinčiųjų ir netikinčių Lietuvoje ir visame pasaulyje. Jis norėjo gyventi, to troškome ir mes, tačiau šįkart mūsų norai nesutapo su Dievo valia.

Irmantas labai mėgo cituoti šią eilutę iš 1 laiško Korintiečiams 2-o skyriaus:

„Ko akis neregėjo, ko ausis negirdėjo, kas žmogui į mintį neatėjo,

tai paruošė Dievas tiems, kurie jį myli.“

Tebūna tai mums viltis ir priminimas. Iki pasimatymo, Irmantai.

Vilniaus Naujojo Testamento baptistų bendruomenės tikintieji

Mūsų gyvenimai – mūsų biografijos – yra mūsų pačių teologijos atspindžiai. Kaip rašo baptistų teologas Viljamas Maklendonas (William McClendon), šie atspindžiai atskleidžia, kaip mūsų tikėjimo išpažinimas atrodo tikrame gyvenime. Žinoma, pro mūsų pačių žvilgsnį į savo gyvenimą praslysta daug kas. Ne viską pastebime; reikalingi kiti žmonės, tikinčiųjų bendruomenė, kurie padėtų atkreipti dėmesį į mūsų pačių gyvenimo užkaborius, kuriuos dar turi paliesti Viešpaties malonė. Bet žvelgimas į savo pačių nueitą kelią – mūsų liudijimas – yra esminė tikėjimo dalis. Šį kartą su skaitytojais dalinamės jau amžinybėje esančio brolio Petro Martinaičio liudijimu. Tikimės, kad jis padrąsins bei paguos ir jus.

„Aš jau pakeliui!“

Petro Martinaičio (1923-2011) liudijimas

Mano tėvai Petras ir Valerija buvo skurdžiai. Dirbo padiniais ir sezoniniais darbininkais pas ūkininkus, o darbams pasibaigus tėvas vertėsi avalynės remontu. Tai buvo pagrindiniai pragyvenimo šaltiniai. Man dar negimus tėtis gavo savo tėvų palikimą – 18 arų žemės sklypą Jonišio mieste. Tėvai nusipirko seną medinį svirną, kurį išardę pasistatė tame sklype namą.

Tik pradėjus vidaus įrengimo darbus tėtis susirgo sunkia širdies liga, ir Dievas jį pasiėmė. Šeima, kurioje augome mudu su seserimi Donata ir dar buvo regėjimą paradusi močiutė, atsidūrė sunkioje padėtyje. Slėgė skolas už į kreditą pirktus vaistus tėčio gydymui ir gydytojo vizitus. Buvo dienų, kai neturėjome juodos duonos kąsnio.

Šiandien galiu tvirtai sakyti, kad be Aukščiausiojo globos būtume pražuvę. Jis išklaušė mūsų maldas. Buvo grėsmė, kad teismas per antstolį gali atimti žemės sklypą ir neužbaigtą statyti namą. Kreditoriai, matydami mūsų padėtį, ne tik panaikino skolas, bet kartais suteikdavo piniginę paramą. Esu tikras, kad tik per Dievo valią Jonišio baptistų bendruomenės narė Jakobsonaitė įdarbino mamą savo mezgykloje, kur ji per savaitę galėjo uždirbti iki 5 litų. Darbą ji galėjo atlikti namuose, slaugyti tėtį ir prižiūrėti mus. Tačiau gyvenimo sąlygos buvo pasibaisėtinos, nes mūsų būstas buvo tik ant keturių kertinių akmenų suręstos sienos ir uždėtas stogas. Pro pamatus skverbėsi ne tik šaltis, bet galėjo landžioti šunys, nes nebuvo grindų.

Lankydamomės baptistų bendruomenės pamaldose, kurios vykdavo didelės Langių šeimos namuose. Čia ne tik buvo skelbiama Geroji naujiena, bet ir vykdomi artimo meilės darbai: ta šeima dalį savo pajamų iš darbų ir verslo skyrė vargšų ir ligonių šelpimui. Jie suteikė būstą ir pilną išlaikymą senukams Edelmanams ir nuo vaikystės nevaikščiojančiai jų dukrai. Mano ir sesers ankstyva vaikystė taip pat prabėgo šios šeimos globoje. Lankydamas pradinę mokyklą, o vėliau – gimnaziją, daugiau savaitgalių ir atostogų praleisdavau Langių namuose negu pas mamą. Savo meilę artimui jie rodė ne liežuvio, bet darbu ir tiesa, ir visa tai patyriau sektantais vadinamų Langių šeimoje.

Tėtis mirė 1928 m., kai man buvo penkeri metai. Kadangi jis priklausė baptistų bendruomenei, Jonišio katalikų bažnyčios klebonas Korzonas uždraudė jį laidoti miesto kapinėse, kur buvo palaidoti keli tėčio artimieji. Stumdamas mane ir mamą pro duris jis garsiai šaukė: „Mano kapinėse bambizams nebus vietos net už berželių!“ (T. y. nešventinta kapinių dalis už tvoros, kur laidojami „nekrikštai“ ir savižudžiai.) Ne viską supratau, kas įvyko, bet eidamas namo verkiau ir planavau tą piktą storą kunigą užaugęs primušti.

Tėvelio palaidojimo klausimas išsisprendė, nes kunigas Rauskinas mielai leido palaidoti liuteronų kapinėse, o vėliau per čia vykusias Kapinių šventes paminėdavo tarp kitų, kad „čia iki prisikėlimo dienos ilsisi Dievą mylėjusio Petro Martinaičio palaikai“.

Kaip nekatalikų vaikas mokykloje nuo tikybos pamokų buvau atleistas, bet iš klasės

neišvarydavo. Kartą kunigas mokiniams per pamoką uždavė kažkokį klausimą, į kurį nepakilo nė viena ranka. Aš žinojau atsakymą ir nedrąsiai pakėliau ranką. Gavęs sutikimą išsamiai atsakiau. Kunigas kurį laiką tylėjo ir tada man liepė išeiti. Už durų išgirdau: „Kokia gėda! Bambiziukas, ir tas žino, o jūs - ne!“ Koks buvau laimingas ir lūpomis šnibždėjau: „Ačiū Tau, Jėzau, ačiū, kad mane myli!“ Bet kažkoks skausmas suspaudė širdį, ir aš pradėjau verkti: kodėl prieš visą klasę buvau taip negražiai išvadintas? Užsikūčiojęs negirdėjau skambučio, nemačiau mane apspitusių vaikų... Tik sunkios ant mano peties nusileidusios rankos pažadintas išgirdau: „Neverk, vaike, raminkis! Eik į klasę, tuoj ateis mokytoja. Iš tavęs išeis geras žmogus, gal net kunigas!“

Šie keli švelniai ištarti žodžiai nuėmė mano liūdesį ir širdies skausmą. Dingo neapykanta šiam žmogui, bet pabučiavimui atkištos rankos pabučiuoti negalėjau. Nuo tos dienos ne vienerius metus nešiojau man uždėtą „bambiziuko“ vardą.

Sekmadieniais eidavome į pamaldas Langių namuose. A. Langė perskaitydavo ištrauką iš Šv. Rašto ir ją paaiškindavo. Kartais kiekvienas skaitydavo vieną ar kelias eilutes. Valdemaras (Langės sūnus) sakydavo, kad tai geri vaistai nuo snaudulio. Pagiedodavome keletą giesmelių, pasimelsdavome, ir kai dalyvaudavo beveik vieni namiškiai, tuo pamaldos pasibaigdavo.

Kartą per mėnesį apsilankydavo pamokslininkai iš kitų vietų: T. Gerikas, P. Variakojis, J. Valys, A. Jurėnas, J. Inkenas. Kartu su nariais ir lankytojais dalyvaudavo iki 50 žmonių. Pamaldos iš ryto vykdavo lietuviškai, o vėliau latviškai. Tabita Langaitė (vėliau Algirdo Jurėno žmona – *red.*) grojo fisharmonija ir vadovavo nedidelei choro grupei. Sekmadieninę mokyklą lankė 10-15 vaikų, kuriuos mokė T. Langaitė, o kartais D. Inkenaitė.

Kartą po pamaldų tarėsi dėl krikšto šventės, nes norą pasikrikštyti buvo pareiškęs Viktoras Gulbinas ir Kriaučiūnas. „O tu nenori pasikrikštyti kartu su broliais?“ – paklausė tantė (teta – *red.*) Jakobsonaitė. Man tai buvo netikėtas pasiūlymas. Kaip šiandien prisimenu ir kitą pasiūlymą. Gimnazijos kapelionas man sakė: „Isikalk į galvą, kad tik dauguma gali priimti teisingą sprendimą bet koku klausimu. Ar žinai, kiek pasaulyje katalikų, o jūsų – tik saujelė. Kokios didingos mūsų bažnyčios, o jūs

renkatės nešventintuose butuose, net savo bažnyčios neturite. Jei pereitum į katalikų tikėjimą, pakrikštyčiau, surasčiau turtingus krikšto tėvus, kurie tave išleistų į kunigus.“ Man buvo šešiolika metų. Supratau, kad atėjo apsisprendimo laikas. Ką daryti? Su kuo, kaip? Manyje vyko kova...

Apie netikėtą paraginimą pasikrikštyti turėjau rimtai pagalvoti. Girdėjau, ką apie tai kalbėjo vyresni tikintieji: „Dėl amžiaus – tai nėra per anksti. Skaito Šv. Raštą, maldoje bendrauja su Dievu...“ Jonas Inkenas kalbėjo apie mano tėtį: jis buvęs pavyzdingas krikščionis, aktyvus „Tiesos draugo“ bendradarbis. Aš galėčiau sekti jo pėdomis. Atrodo, kad tantė Jakobsonaitė (Langienės sesuo) sakė, kad baigęs gimnaziją galėsiu studijuoti teologiją ir tapti Dievo žodžio apsakytuju. Prisiminiau, kaip prieš kurį laiką klebonas linkėjo man tapti kunigu.

Šiandien suprantu, kad mano asmeniško apsisprendimo gyventi su Dievu nebuvo. Tikriausiai mano tikėjimas buvo silpnas, o gal ir visai jo nebuvo. Prisimenu, kai užklupdavo piktumo, abejingumo ir pavydo dvasia, aš nesikreipdavau į Viešpatį prašydamas Jo apsaugos. Bet supratau, kad tikrai nenoriu būti kataliku ir tuo labiau kunigu, nes jų žodžiai skiriasi nuo darbų. Todėl atėjus paskirtai dienai tariau: „Ir aš noriu būti pakrikštytas.“ Tai įvyko 1939 m. vasarą.

Prasidėjo didžiųjų politinių permainų ir sunkių išbandymų laikai. 1940 m. Lietuva prarado nepriklausomybę. Mačiau, kaip keldami didžiulį triukšmą, drebindami žemę ir ardydami grindinį per miestą žlegsėjo tankai. Būriavosi vyrai, tarp kurių nemažai buvo bedarbių ir nekokios reputacijos žmonių. Girdėjau, kad tai komunistai, žadantys imti valdžią. Vienas iš jų, mosuodamas raudona vėliava, sveikino kiekvieną tanką. Vėliau mieste apsigyvenę raudonosios armijos kariškiai aikštėje nemokamai rodydavo filmus arba linksmindavo susirinkusius nematytais šokiais ir bajano muzika.

Kadangi mokyklos nebelankiau, kaimynystėje gyvenęs įdarbinimo biuro viršininkas pažadėjo manimi pasirūpinti, ir po kelių dienų aš pradėjau dirbti Jonišio elektrinėje kontrolieriaus-inkasatoriaus pareigose. Negaliu pamiršti, kaip džiaugėsi mama, kai parnešiau pirmąjį uždarbį. Laimingas buvau ir aš, nes galiu išmaitinti šeimą! Niekas nebegalėjo iš manęs tyčiotis, kad esu beturtis su

užlopyta sėdyne, keliais ir alkūnėmis. Niekas manęs nebevadins „driskiu bambiziuku“!

Tačiau kartą, kai ėjau į darbą, baisiai kaukdamas virš stogų prašvilpė lėktuvas ir išmetė kelias bombas. Tai jau ne bombardavimas kine! Garnizono kariai ramino, kad tai tik karinės pratybos. Tačiau greitai dingo ir patys garnizono kariai, o su jais bėgo į Rusiją ir buvę komunistų veikėjai. Prasidėjo karas – ir vėl naujos permainos...

Jau pirmosiomis karo dienomis prasidėjo komunistuojančių gaudynės, kurias vykdė fašistuojančių grupė, pasivadinsi LAF (Lietuvos aktyvistų frontas). Jiems vadovavo vienas lietuvis ir vokiečių Šplitas. Vėliau sužinojome, kad buvo suimtas ir išvežtas į Šiaulius mūsų mielas dėdė – motinos brolis mokytojas Jonaitis. Po kelių dienų šaukimą į LAF štabą gavau ir aš. Nebuvau komjaunuolis, niekur neda-lyvavau, tad nebuvo dėl ko baimintis. Štabo kieme radau nemažą būrį jaunų vyrų, bet niekas nežinojo, dėl ko jie čia. Nerimą sukėlė kiek vėliau atvaryti, kurie buvo sugaudyti, nes nepakluso šaukimui laiku prisistatyti į LAF. Kai kurie buvo sumuštais veidais. Kieme pritilo kalbos, net narsiausieji nustojo šmaikštauti. Nežinojome, kas mūsų laukia.

Po kelių valandų buvome šaukiami pavardėmis ir išrikiuoti. Vienas iš LAF, pašlovinęs Hitlerį ir padėkojęs vokiečių armijai už išvadavimą, pareiškė, kad mus turėtų sušaudyti už tėvynės išdavimą, bet dvasininkija ir įtakingi gyventojai prašę LAF ir poną komendantą pasigailėti mūsų. Priminė, kad savo kaltę galime išpirkti sąžiningu darbu tarnaudami didžiajam Reichui. Po to, lydimi ginkluotų vyrų ir nešini Lenino ir Stalino portretais išbadytomis akimis, žiūrovams smerkiant buvome varinėjami miesto gatvėmis. Pagaliau mus paleido, o po kelių dienų mane nukreipė dirbti lentpjūvėje. Pristatė prie gaterio geležinkelio pabėgiamas pjauti. Darbas buvo nepakeliamai sunkus, skaudėjo visą kūną. Supratau, kad turiu pasišalinti iš Joniškio, juolab kad keli pažįstami, įdarbinti kitose vietose, buvo išvežti darbams į Saksoniją arba į Rusijos pafrontę.

Atsisveikinęs su artimaisiais pasukau į Telšius, kur gyveno motinos sesers Onos šeima. Jos vyras žinojo, kad dirbančių prie geležinkelio į karinę tarnybą neima. Kartais daromos išimties jaunavedžiams. Gele-žinkelyje įsidarbinti nepavyko, bet gavau darbą Dūseikių durpyne, o

kad būtų saugiau, susimetrikavau su šeimininko dukra, kuo jis buvo labai patenkintas. Deja, mūsų bendras gyvenimas truko neilgai, nes po kelerių metų žmona mirė.

Vėliau apsivedžiau antrą kartą. Baigusi technikumą, žmona gavo paskyrimą dirbti Raseiniuose, o aš ten pat įsidarbinau mokykloje. Ši santuoka atnešė man daug rūpesčių ir skausmo. Žmona buvo mane palikusi ir išėjusi pas kitą. Vėliau sugrįžo, bet tik iki kito karto. Dėl visų sunkių išgyvenimų nutariau pakeisti gyvenimo aplinką ir sugrįžau į Joniškį. Čia gavau butą, o po mėnesio sulaukiau grįžusios žmonos, kuriai buvo surastas darbas pagal specialybę. Tačiau čia ėmė ryškėti jos gobšumas, kerštavimas, sukčiavimai, kitų niekinimo manija. Dėl jos elgesio turėjau daug nemalonumų, o ji pati turėjo reikalų su teisėsauga. Neliko nieko kito, kaip per teismą nutraukti santuoką. Tai buvo vienas iš sunkiausių momentų mano gyvenime. Pasijutau moraliniu ir materialiniu požiūriu sužlugdytas.

Mano pažįstamas Joniškio rajono vykdomojo komiteto pirmininkas (dabar būtų rajono meras) pasiūlė man užimti Joniškio miesto vykd. komiteto pirmininko pareigas. Per visuotinius rinkimus buvau išrinktas į miesto Tarybą, kuri patikėjo man pirmininko pareigas. Po kelių savaičių mane iškvietė partijos komiteto sekretorius Guščinas. Kalbėjomės apie bendrus reikalus ir svarbiausius darbus. Susidomėjo, kodėl iki šiol nesu partijos narys, ir pareiškė, kad juo tapti būtina, nes reikės dirbti su slaptais dokumentais. Sužinojau, kad viskas jau surežisuota, nes yra dviejų mano buvusių viršininkų rekomendacijos, tad man beliko pasirašyti pareiškimą. Po nemalonių įvykių šeimoje jaučiausi nepatogiai atsakingose pareigose, bet buvau paprašytas likti darbe, kol bus rastas tinkamas kandidatas. Vėliau keliose įmonėse užėmiau kuklesnes pareigas.

Tokia mano gyvenimo istorijos pusė. Žinau, paklauskite, kaip yra su mano dvasiniais reikalais? Turiu nuoširdžiai prisipažinti, kad ir šiandien nesuprantu, kaip gimęs ir augęs tikinčioje šeimoje, net priėmęs krikštą, buvau taip toli nuklydęs nuo Dievo. Gal atsakomybės stoka? Gal dėl silpno tikėjimo? Gal nebuvau tinkamai paruoštas šiam atsakingam žingsniui, per anksti pastūmėtas jį žengti? O gal pergyventos karo baisybės ar noras pamiršti alkaną vaikystę, kai pradėjau kopti karjeros

laiptais? Kai įvyko šeimos griūtis, mintyse kartoju: „Dieve, koks aš nelaimingas!“ Staiga susigriebiau, kad noriu kaltinti Dievą, nors turėčiau dėkoti Jam už tai, kas man yra likę. Dievas yra mane išvedęs net iš mirties nagų, o aš, lyg antrasis Judas, išdaviau Jį stodamas į Jo priešų gretas.

Kartą mama, sesuo ir mano žmona Julija nuvažiavo į Liepoją aplankyti seniai pažįstamą Inkenų šeimą. Grįžusios pasakojo įspūdžius apie malonų priėmimą, apie maldos namuose girdėtas gražias giesmes ir pamokslą. Aš pasijutau, lyg būčiau vaikystėje pas Langes – taip viskas artima, pažįstama. Mama pradėjo gauti iš Klaipėdos laiškus su Biblijos nuorodomis kasdieniam skaitymui ir kitais įdomiais dalykais.

Kartą buvo kreiptasi į mane: „Petrai, susitaikyk su Dievu!“ Nors nesu emociingas, bet tąsyk šūktelėjau: „Aš jau pakeliui!“ Su malonumu dalyvaudavau pamaldose, kurios buvo atnaujintos mano mamos namuose ir vykdavo kartą per mėnesį. Pamokslininkai ir svečiai atvažiuodavo iš Jelgavos, Šiaulių,

Klaipėdos. Jėzų Kristų kaip savo Gelbėtoją priėmė mano žmona Julija ir sesuo Donata, kurios 1987 m. buvo pakrikštytos.

Švenčiant mamos 90 metų jubiliejų saugumiečiai (KGB) ir milicija nutraukė mūsų pamaldas, bet iš mano ir kitų širdžių Dievo išplėšti nepajėgė. Tada Viešpats padėjo paskutinį tašką mano biografijoje. Jis ištraukė mano iš savo priešų partijos eilių ir priėmė atgal į savo tikinčiųjų būrį. Jis prailgino mano amžių, suteikdamas galimybę nuoširdžiai atgailai už padarytus nusižengimus, ir leido maža dalelyte prisidėti prie Gerosios Naujienos skelbimo. Padėka, Šlovė ir Gyrius Jam už tai per amžių amžius!

Iš P. Martinaičio autobiografijos, parašytos 2005 m. Br. Petro autobiografija užima 18 psl. Pritaikant mūsų leidinio formatui teko išrinkti pačius įdomiausius ir svarbiausius jo gyvenimo ir minčių epizodus. Br. Petras keletą metų, kol tik leido sveikata, Joniškyje vedė Biblijos studijas panaudodamas radijo programos „Kelionė Biblijos puslapiams“ medžiagą.

Spaudai tekstą parengė Albertas Latužis.

Ką rašė „Tiesos draugas“ prieš 85 metus

Prisikėlusiojo Kristaus dovanos

Prisikėlusis Viešpats atnešė savo mokiniams **ramybę**. Atsistojęs tarp jų Jis tarė: „Ramybė jums!“ Po to Jis parodė jiems savo rankų žaizdas. Tuo Jis norėjo pasakyti: per šias žaizdas esate išgelbėti.

Prisikėlusis Viešpats kartu su ramybe atnešė savo mokiniams ir **džiaugsmą**. Mokiniai, pamatę Jį, džiaugėsi. Kai Jis buvo prie kryžiaus, jie buvo nusiminę, nes jiems atrodė, kad jų gyvenimo šviesa dingo. Ir štai Jėzus vėl su jais, daug garbingesnis, didingesnis, negu pirma. Po tamsios nakties išaušo stebuklingai graži diena. „Džiaukitės Viešpatyje visuomet!“

Prisikėlusis Viešpats savo mokiniams atnešė **norą dirbti**. Jis jiems pasakė: „Kaip Tėvas mane siuntė, taip ir aš jus siunčiu. Imkite Šventąją Dvasią!“ Dabar jie žinojo, kad jų užduotis yra eiti ten, kur Viešpats siunčia.

Ir mes tai atlikti galėsime, žvelgdami į prisikėlusį Išganytoją ir būdami, kaip tada Jo mokiniai, pilni Šventosios Dvasios.

„Tiesos draugas“ 1936/4

KVIEČIAME REZERVUOTI DATĄ IR LAIKĄ:

Balandžio 24 d., šeštadienį

10.00-13.00 val.

SEMINARAS

„Dievo bažnyčia, tiesos stulpas ir atrama“

Baptistų ekleziologija

Seminarą ves pastorius Albertas Latužis

Dalyvaus dr. Lina Toth

Seminaras vyks zoom platformoje,
registracija galima iki balandžio 23 d. adresu
lebbs.office@gmail.com

Užsiregistravusiems asmenims registracijos el. pašto adresu
seminaro išvakarėse bus atsiųsta prisijungimo nuoroda.

Maldos kalendoriai

Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga (LEBBS) įeina į Europos baptistų federaciją ir Pasaulinį baptistų aljansą. Visuomet gera prisiminti, jog esame didelės, margaspalvės Dievo šeimos dalis, tad kviečiame prisiminti maldose savo brolius ir seseris kitose šalyse. **Paspaudę čia** galėsite rasti **Europos baptistų sąjungos kalendorių**, arba galite nusikopijuoti šią nuorodą:

http://www.ebf.org/failid/File/resources/prayer%20calendars/EBF%20kalender_2021_A2b.jpg

Pasaulinio baptistų aljanso maldos kalendorių rasite **čia**, arba žr. šią nuorodą:

<https://www.baptistworld.org/prayer/>

*Straipsniai trumpinami ir redaguojami redakcijos nuožiūra. Redakcijos nuomonė ne visada sutampa su autorių nuomone.

*Jei norite atsisakyti naujienų, atsiųskite tuščią elektroninį laišką su žodeliu – NESIŪSTI.

© Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga

El.paštas: lebbs.office@gmail.com

Mūsų sąskaita:

Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga

Įmonės kodas: 192077697

AB SEB bankas, Banko kodas: 70440

Sąskaitos nr. LT79 7044 0600 0415 1925